

Η ΓΝΩΜΗΤης **Μαριάννας Πυργιώτη****ΜΗΠΩΣ ΕΙΧΑΝ ΔΙΚΙΟ;**

Ποτέ δεν δέχτηκα την τροϊκανή αντίληψη που τόσο πολύ κυκλοφόρησε τα πρώτα χρόνια της κρίσης, ότι δηλαδή η Ελλάδα είναι «ειδική περίπτωση». Σήμερα αρχίζω να αμφιβάλλω και να φοβάμαι ταυτόχρονα ότι ίσως, ίσως να έχουν δίκιο. Πολιτικά σίγουρα είμαστε διαχρονικά ειδική περίπτωση: Κανένας άλλος ευρωπαϊκός λαός δεν ψηφίζει με τόση ευπιστία όποιον του τάζει ένα επίδομα και μια παροχή παραπάνω, αδιαφορώντας πλήρως για τη συνολική εικόνα, ούτε πολύ περισσότερο ψηφίζει με βάση το... ρουσφέτι του παιδιού! Επίσης κανένας δεν χρησιμοποιεί τόσο συχνά την τιμωρητική ψήφο, την αρνητική ψήφο, ακόμη κι αν ξέρει ότι αυτή θα σημάνει την άνοδο στην εξουσία ίδιων ή και χειρότερων πολιτικών δυνάμεων. Αλλά αυτά είναι τα μόνιμα προβλήματα... Τα έκτακτα είναι εξίσου δυσεπίλυτα, όπως φαίνεται. Όπως έγραψε και ο Πάσχος Μανδραβέλης: «Σήμερα η Ελλάδα, μετά ένα σφοδρό αγώνα λαϊκισμού των δύο μονομάχων, γλιστρά και πάλι στο επίκεντρο της θύελλας. Ξαναγινόμαστε το παράδειγμα προς αποφυγήν. Αυτό φαίνεται και στις συζητήσεις που κάνει και η κυβέρνηση και στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ στην αλλοδαπή. Φαίνεται όμως και από τις αγορές. Όταν τα spreads του ευρωπαϊκού Νότου είναι μεταξύ 100 και 240 μονάδων, τα ελληνικά ίπτανται στις 800 μονάδες. Και να θέλουμε να κάνουμε 'αναπτυξιακό μέτωπο' με τους υπόλοιπους, κανείς δεν θα θέλει να κάνει μαζί μας. Η Ελλάδα απομονώνεται και πάλι πανταχόθεν. Αρχίζει να μοιάζει τοξική, διότι η κυβέρνηση αποφάσισε να χαραμίσει το μικρό Grecovery στις προεκλογικές της επιδιώξεις, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ υπόσχεται χειρότερα». Είναι δυνατόν να πνιγούμε μετά από έξι χρόνια ύφεσης και τέσσερα χρόνια μνημονίων; Είναι πιθανόν να βρεθούμε ξανά στο μάτι του κυκλώνα λες και δεν πληρώσαμε ο καθένας χωριστά και όλοι μαζί το τίμημα; Είναι πράγματι τόσο ειδική περίπτωση αυτή η χώρα κι εμείς οι πολίτες της, που θα αφήσουμε σαν παθητικοί θεατές να παιχτεί η τελευταία πράξη του έργου και να ξεκινήσει νέο δράμα;